

19 ad pag. 26-27, pkt. 38

Rapportens oplysninger vedrørende opgørelse af konto for udestående fordringer er ikke korrekte.

Disse opgøres som et gennemsnit af udestående fordringer ved hvert kvartals afslutning, dvs. på det tidspunkt, beløbet for udestående fordringer er lavest.

Princippet for denne opgørelse indebærer, at kontoen opgøres, som om apotekernes udestående fordringer var afviklet 30 dage efter varens salg, medens tilfældet er, at udestående fordringer tidligst kan være afviklet efter 45 dage. Andre undersøgelser i forbindelse med den tidligere omtalte arbejdsgruppe vedrørende nyt afgiftssystem har vist, at apotekernes fordringer er udestående gennemsnitligt 53 dage, altså henved det dobbelte af det på skemaregnskabet opførte.

20 ad pag. 27, pkt. 38

Rapporten omtaler Apotekerfondens udlånsrente på 13 pct. siden 1974 og 15 pct. siden 1980.

Det kan tilføjes, at denne udlånsrente tidligere har været fastsat i bedst mulig overensstemmelse med den aktuelle markedsrente.

I 1973 ophørte Apotekerfonden helt med udlån til finansiering af apoteker, efter at der var indført stærke begrænsninger allerede i 1969, og fra 1974 har Apotekerfonden fastholdt sin udlånsrente på 13 pct. uanset den senere kraftige stigning i den aktuelle markedsrente.

Først i 1980 har man besluttet at hæve udlånsrenten (pr. 1. november 1980) og dermed også satsen for renteberegning på skemaregnskabet til 15 pct., en sats, der fortsat ikke er i overensstemmelse med gældende markedsrente.

21 ad pag. 28, pkt. 40-41

Rapporten oplyser, at lægemiddelgrossisternes kreditgivning forøgedes betydeligt i perioden fra begyndelsen af 60'erne til begyndelsen af 70'erne, samt at indenrigsministeriet først i 1971 blev opmærksom på leverandørkrediternes indvirkning på apotekernes økonomi.

Oplysningerne er ikke korrekte, idet Apotekerfonden gennem en årrække forud i forbindelse med behandling af låneansøgninger fra apotekerne stillede som forudsætning, at vedkommende apoteker havde udnyttet sine kreditmuligheder fuldt ud hos grossisterne, før lån bevilgedes.

Af den omtalte, af sundhedsstyrelsen foranstaltede, undersøgelse*) fremgår direkte, at der for det markedsdominerende grossistfirma Mecobenzon mange år tidligere opereredes med kreditdage i et antal af over 100.

Det fremgår som allerede omtalt vedrørende betænkningen til nugældende apotekerlov, at man såvel i apotekerlovkommissionen af 1947 som i indenrigsministeriet var bekendt med forholdet.

Rapporten oplyser endvidere, at apotekerne har en rentefri kredittid, der langt overstiger, hvad der er sædvane i andre brancher, samt at den gennemsnitlige omsætningshastighed for apotekervarer er ca. 30 dage.

Oplysningen er ikke korrekt, idet det senest offentliggjorte talmateriale fra »Det grå hæfte«**) (regnskabsresultater fra 1979) viser, at varelagerets omsætningshastighed, beregnet som vareforbrug divideret med gennemsnitligt varesalg, for et gennemsnitsapotek med en omsætning på 7,4 mill. kr. er 53 dage og ikke som i rapporten anført 30.

Når man skal vurdere, om der ydes apotekerne lang kredit, må også tages i betragtning den tid, apoteket skal yde sine debitorer kredit. Som tidligere nævnt kan de reelle udgifter ved den kredit, apotekerne yder Den offentlige Sygesikring og kommunerne, ikke udgiftsføres.

Monopoltilsynet er i øvrigt ikke i besiddelse af dokumentation for, at antallet af netto-rentefri dage er større inden for apotekssektoren end inden for den øvrige detailhandel.

Som nævnt er der imidlertid en række modposter til dette beløb, som heller ikke kommer til udtryk i skemaregnskabet.

Den væsentligste er forrentning af udestående fordringer, hvor forrentningsbeløbet er kraftigt påvirket af såvel en urealistisk fastsat forrentningsprocent som en urealistisk opgørelsesmetode for de udestående fordringer.

Den reelle nettorentefordel er af afgiftsarbejdsgruppen opgjort til ca. 55.000 kr. for

*) Redegørelse for apotekernes leverandørkreditter, sundhedsstyrelsen, september 1973.

**) Undersøgelser over apotekernes driftsforhold, Apotekerfonden 1980.